

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 10 * 5. března 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
O ekumenické
účasti při svátosti
svěcení kněžstva
píše
prof. Zdeněk Kučera

NÁBOŽENSKÁ OBEC V ÚVALECH SLAVÍ 85. VÝROČÍ ZALOŽENÍ

Náboženská obec Církve československé husitské v Úvalech si v neděli 5. března při slavnostních bohoslužbách v Husově kapli připomíná 85 let svého trvání.

Nelze opomenout, že byla založena 10. března 1921 ve Škvorci, tehdejší sídle duchovní správy celého dnešního regionu města Úvaly a spádových obcí. Většina zakládajících členů náboženské obce žila právě ve Škvorci. Je zajímavé, že mezi nimi bylo hodně zemědělců a živnostníků. Celkem tehdy náboženská obec měla 1446 příslušníků a 304 školních dětí. Po prvních desetiletích svého rozvoje překonala těžkou dobu německé okupace a éru protektorátu, ale i tíživé období po II. světové válce. Činnost nezastavila ani v období tzv. reálného socialismu, uvítala "sametovou revoluci" a postupné nastolování demokratických svobod v celé společnosti. V Úvalech, Škvorci, Českém Brodě a okolí působí i dnes, i když ve zcela jiných podmínkách. Náboženskou obec tvoří společenství v Úvalech, diaspory ve Škvorci, v Újezdě nad Lesy (Městská část Praha 21), v Českém Brodě a křesťanské společenství v Domově důchodců v Úvalech.

Náboženská obec za pomoci členů, příznivců, spolupracovníků farního úřadu v Úvalech a rady starších realizovala v roce 2003 svůj sen - po 82 letech svého trvání zakoupila v Úvalech nemovitost, která při zachování vnějšího rázu byla nákladem 2 miliony korun upravena na vlastní zařízení - Husovu kapli a faru s bytem pro faráře.

Husova kaple byla slavnostními bohoslužbami za účasti nejvyšších církevních hodnostářů otevřena v neděli 2. března 2003. Náboženská obec má dnes 155 členů. Tolik jsme se dozvěděli z pamětní knihy náboženské obce vedené od roku 1929 a zahrnující zmapování činnosti od svého vzniku v roce 1921 až po poslední záznam 30. prosince 2005.

Sestře farářce Jitce Pokorné jsem položila pár otázek.

*** Co vám v současné době dělá největší radost?**

Potěšující je růst žádostí o vysluhování svátosti křtu a svátosti manželství v Husově kapli, formou hry se osvědčila a rozvíjí **Křesťanská výchova hrou pro děti**, činnost pěveckého ekumenického **Komorního sboru Christí Úvaly**, pravidelného účastníka Festivalu duchovní hudby pořádaného naší církví každoročně v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze, nad kterým má naše obec patronát.

Tradicí se již stala pravidelná ekumenická setkávání křesťanů všech církví v Úvalech a v Českém Brodě ke společným modlitbám, společné velkopáteční bohoslužby naší církve s Českobratrskou církví evangelickou ve Škvorci a v Újezdě nad Lesy, na svátek M. J. Husa je nacvičena a uváděna hra **Mistr Jan v podání dětí z křesťanského dramatického kroužku**, na Velikonocce uvádění pašijového příběhu **Král Židů**. Dále pořádání besed typu **Hovorů o křesťanství**, besed se známými osobnostmi, přednášek, literárních pořadů, promítání biblických filmů, komponovaných kulturně společenských cyklů, které vrcholí, ne v závěru kalendářního roku, ale na počátku církevního roku, adventním ekumenickým setkáváním v Úvalech a ve Škvorci s kulturním programem a štedrovečerními vigiliemi v naší Husově kapli, která ani nestačí pojmut tolik návštěvníků. Již třetím rokem se úspěšně rozvíjí spolupráce s městským domem dětí a mládeže. Každoročně společně nacvičujeme a uvádíme lidové hry o narození Ježíše Krista na zahájení adventu.

Náboženská obec vydává svůj dvouměsíční občasník pro členy a sympatizanty, pro propagaci a informovanost provozuje vlastní internetové stránky. Husova kaple v Úvalech a fara naší církve se tak staly jedním

Vysluhování svátosti křtu není v Úvalech ojedinělý jev

(foto: archiv náboženské obce)

z dalších kulturně společenských a duchovních míst ve městě, náboženská obec je živá a aktivní.

Církev československá husitská se v Úvalech zviditelnila a vstoupila do povědomí občanů města, kteří ji začali více vnímat.

Určitě nás těší, že i představitelé města tuto skutečnost oceňují a přiznávají více než kdykoliv jindy podíl naší církve ve městě na rozvoji kulturního a společenského života.

*** Mnoho jsme slyšeli o programu pro děti Křesťanská výchova hrou. Můžete nám, sestro farářko, přiblížit, o co jde?**

Je to poměrně jednoduché, vyžaduje to mít prostor a umět se vžít do dětských duší, jejich mentality. V našem programu **Křesťanská výchova hrou** se děti "učí" porozumět biblickým příběhům nácivkem a účinkováním

ve scénkách, lidových hrách, rozvíjení této aktivity formou různých soutěží a zpěvu křesťanských písniček pro děti. V křesťanském kroužku výtvarné činnosti se děti učí zacházet s různým materiálem a různými technikami a snaží se tak výtvarně vyjádřit a pochopit různé křesťanské pojmy a výjevy. V letošním roce je do programu při Husově kapli v Úvalech zapojeno 12 dětí bez ohledu na církevní příslušnost.

Náboženská obec v Úvalech rozhodně nepatří mezi ty největší. Její aktivita však ukazuje, že je možné se rozvíjet i v dnešních podmínkách, kdy církvi "konkuruje" tolik moderních lákadel.

Úvalským k výročí přejeme i do budoucna stále tolik dobrých nápadů, které pomáhají přivést nové lidi do církve a k Bohu.

Připravila:
Helena Noemi Bastlová

"VÝHRADA VO SVEDOMÍ"

Slovenským politickým spektrom hýbe problém, ktorý si v Českej republike ani nevieme predstaviť. Zmluva, ktorú by mali podpísať na rôznej úrovni všetky registrované cirkvi – "Zmluva o výhrade vo svedomí". Je prekvapujúce, že sa konkrétne rímsko-katolícka cirkev odvoláva na výhradu svedomia a ja osobne som musel vysvetľovať prečo má naša cirkev v preambuli "slobodu svedomia".

A čo je vlastne obsahom tejto zmluvy? Je rozdelená do dvoch častí – jedna zmluva by bola podpísaná medzi Slovenskou republikou a Vatikánom a zmluva obdobného textu by potom bola následne podpísaná medzi registrovanými cirkvami a Slovenskou republikou. Už charakter zmlúv má rôznu právnu kvalifikáciu. Zmluva s Vatikánom je medzinárodná zmluva, ktorá má silnejšiu právnu moc než zmluva druhá. Časť politického spektra, predovšetkým predstaviteľia KDĽ, sa tvári ako keby na Slovensku neexistovali občania iného presvedčenia – ateisti, nezaradení ale aj nihilisti.

O čo teda vlastne ide? Človek má svedomie, ktoré sa samozrejme vyvíja nielen v rámci etiky, nielen v rámci náboženskej výchovy ale aj v rámci vlastnej empirickej skúsenosti s dobrom a zlom. Je to dané stromom poznania, nech už bol tento človeku daný Bohom, alebo "Darwinovou teóriou vývoja". Najlepšie však ide tento problém demonštrovať na povolení lekára. Lekár, ktorý je zamestnaný v štátnej nemocnici má povinnosti, ktoré by sa mohli dostať do rozporu lekára ako veriaceho človeka. – vid' umelé prerušenie tehotenstva, či antikoncepcia. Ale v prípade Jehovistu dokonca transfúzia. Tak ďaleko ale aj blízko leží problém. Zmluva by umožnila, aby lekár nemusel vykonať niektorý zo zákrokov, aj keď vlastné štátne zariadenie by muselo zabezpečiť výkon iným lekárom, ktorý by predmetnú výhradu nemal. Málokto si však položil otázku ako ďaleko môže táto výhrada zájsť a čo pacient, ktorého sa to týka. Môže

Dokončení na str. 3

TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK STÁLE ŽIVÝ

Památka osobnosti a myšlenkového i politického díla Tomáše G. Masaryka má v myslích členů i v projevech představitelů Církve československé husitské trvalé místo. Bylo tomu v době vzniku a rozletu naší církve, kdy v jejích řadách působili Masarykovi současníci a souputníci, v časech minulých, kdy činitelé státního tiskového dozoru vypouštěli z článků či skriptu jméno či citace z Masaryka, a je tomu i dnes, kdy je Masaryk vystavován svobodnému kritickému - místy až superkritickému - zkoumání jako každá mimořádná osobnost české kultury. Tento stav má zásadní důvody. Teologické, filosofické, ale i politické otázky, jež Masaryk promýšlel a

v nichž se angažoval, dotýkaly se myšlení i svědomí těch, kteří zrození naší církve připravovali, byli jeho aktéry, do církve po tisících vstupovali a zůstali jí věrni. Masaryk duchovní proudy, jež vyústily v ustavení naší církve, kriticky sledoval a do hloubky znal. Byl to Masaryk, který novou církev již v r. 1924 prozřetelně označil za husitskou, což si církev až na svém VI. sněmu v r. 1971 plně uvědomila a doplnila svoje jméno tímto přívlastkem. O podobném položení otázek zachovává se povědomí dodnes. Současný prezident Václav Klaus na podzim r. 1998 při otevření nové budovy Husitské teologické fakulty univerzity Karlovy kladl na srdce čle-

nům její akademické obce, aby Masarykovo dílo studovali, promýšleli a v nových souvislostech vykládali.

Dnešní církevní situace a filosoficko-teologické přístupy k otázkám, jež se člověka bezpodmínečně dotýkají, jsou jiné než za Masarykova života. Proto je nutné Masarykovy postoje i soudy velmi pečlivě vykládat v historických i myšlenkových souvislostech, v nichž vznikly, a podle nich vykládat jejich obsah a úmysl. Takové chápání platí i o známých přáních Masaryka, vyhlášených náboženství "nezjevené a necírkevní", jež podrobil kritice ze svého historického a myšlenkového hlediska Alois Spisar. V současné

Dokončení na str. 4

Svoboda srdce

Už jako chlapec jsem rád poslouchal vyprávění o dánském králi Kristiánovi. Jedná se o Kristiána X. z dynastie Glückburg (narodil se 26. 9. 1870, zemřel 20. 4. 1947). Vládl Dánům od roku 1912 až do své smrti. Bylo mu 70 let, když v roce 1940 německá vojska obsadila Dánsko. Jako všude, kam přišli, zaváděli němečtí okupanti protizidovské zákony a sankce. Tak i v Dánsku vydali nařízení, že Židé mají nosit viditelně na kabátě žlutou "Davidovu" hvězdu. Dánský král Kristián si židovskou hvězdu, tehdy potupné a diskriminující znamení, jako první přišil na svůj královský kabát a hrdě se takto ukazoval při svých projížďkách na koni po hlavním městě Kodani. Ačkoli nebyl Židem, určitě tak velmi statečně vyjádřil svůj názor a projevil lidskou solidaritu s těmi, které odmítli uznat za méněcenné a odsouzené k likvidaci. Králův příklad následovalo tehdy mnoho obyčejných Dánů a společně tak zachránili mnoho dánských Židů, svých spoluobčanů. V naučném slovníku se dočtete o králi Kristiánovi: "Osobními postoji při obsazení země německými vojsky za 2. světové války byl symbolem nezávislosti Dánska (od roku 1943 do osvobození britskou armádou internován). A jinde ještě: "Obsazení Dánska německými vojsky v letech 1940-1945 vyvolalo v roce 1943 hnutí odporu".

Docela se divím, že toto ještě nikdo neuvedl v diskusi nad karikaturami islámského proroka Mohameda, které uveřejnil jeden dánský deník, a velmi bouřlivou reakcí muslimského světa na ně. Vždyť, i když pochopím, že islamisté teď právě nemusejí mít v lásce moderní stát Izrael, tehdy se jednalo o velmi statečnou podporu lidí, kteří byli v ohrožení života jen pro svůj "rasový" původ. Jestliže se takto Dánové za války zachovali ke svým Židům, mám důvod věřit dánskému premiérovi, že i dnes mají příslušníci muslimské komunity v Dánsku velmi dobré podmínky k životu. Mají dobrou práci a vláda chystá další kroky k tomu, aby se dánské muslimové ještě lépe integrovali ve většinové společnosti.

Tento pohled na věc je pro mne lépe čitelný než šermování s ošemetným klíčem o "svobodě slova". Tady skutečně platí, že moje svoboda má své hranice tam, kde se začíná dotýkat citlivých míst druhého, druhých. Apoštol Pavel jistě dobře věděl, co říká, když napsal: „Všechno je mi dovoleno - ano, ale ne všechno prospívá.“ (1. Korintským 6,12a).

František Rauscher,
Vratimov

Z kazatelského plánu

1. NEDĚLE POSTNÍ

Zkroušeným a zdeptaným člověkem Bůh nepohrdne

Jan Křtítel i Ježíš nás volají k pokání a důrazně a naléhavě jako ti, kdo k tomu mají pravomoc. Vyřizují přece Boží poselství. Nehlásají vlastní nápady. Oba jsou zároveň příkladem veliké pokory. Jan ví, že je jen připravovatelem cesty Páně. Za ním přichází kdosi mnohem mocnější a ctihodnější. Pán Ježíš, ač nejmilejší Boží Syn, neváhá postavit se mezi kající hříšníky, přijmout Janův křest a podstoupit zápas s takovým pokušením, jaké útočí i na nás. - Tak i v Kristově církvi je na místě zachovávat zdravou rovnováhu mezi vědomím autority a pokorou. Církev jako pozemské Kristovo tělo a příbytek Božího Ducha má statečně vystupovat se zvěstováním Boží vůle, nebát se ukázat na hřích, nazývat jej pravým jménem a volat k pokání. Zároveň však je církev společenstvím omilostněných hříšníků a proto má být prosta domýšlivosti a vždy ochotná činit pokání.

Vstup:

Gn 9,8-15 (vhodnější Gn 8,20-22? nebo Ž 66,16-20; Ez 28,6-9?)

Tužby:

1. Za dar obrácení a skutečného uvěření, s myslí mírnou a pokornou modleme se k Hospodinu.
2. Aby srdce naše pravými křesťanskými ctnostmi naplnil, zejména statečností a zároveň pokorou...
3. Abychom v pravdivém pohledu na sebe i na skutečnosti kolem sebe rychle rozpoznávali nástrahy hříchu a statečně s nimi zápasili...

Epištola: 1P3,18-22

Evangelium: Mk 1,9-15

K obětování: Ž 51,19 (nebo Ž 34,19-20)

K požehnání: Ž 25,1-11

Modlitba:

Pane Ježíši, děkujeme ti, že k nám přišel a že ses stal naším bratrem. Daruj nám sílu, abychom za všech okolností uměli při tobě stát a zcela ti důvěřovat. Sejmi z nás naše viny. Odpusť, čím jsme se ti zpronevěřili. Odpusť, že tak málo myslíme na tebe a že máme špatné mínění o tvých možnostech. Daruj nám pevnou důvěru, že tvá záchrana je bez hranic. Pomoz nám, abychom se upevnili ve víře, abychom zůstali pevní a jistí i v hodinách pokušení, které přijdou na tvou církev.

Vhodné písně:

30, 39, 60, 179, 310, 334

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 9

Ukázalo se to právě na páteru Šarpatkovi: po desíti či jedenáctiletém kaplanování v Ostrově musel při obsazování této fary, kterou po smrti děkana Lehnera administroval, jako Čech ustoupit mladšímu a méně způsobilému Němci, takže musel pak v českém kraji jako kaplan začínat na patronátě znova. Stejný osud by byl asi čekal i Karla, kdyby byl zůstal na řečeném patronátě. Češi se mohli stát faráři jen na menších a zastrčených farách. A to pro Karla, který se cítil doma přece jen na naší podkrkonošské kostrbatině a nikdy jinde – to pro něho nebylo, aby byl trvale uváznul někde zde v Krušných horách! Proto se chopil příležitosti, která se znova naskytla, když se uprázdnilo místo adjunkta bohoslovecké fakulty v Praze. Z té doby je v bratrově pozůstatosti vlídně a správně česky psaný dopis kardinála Skrbenského, jednající o této věci.

Nastěhoval se tedy opět do semináře, kde adjunkti bohoslovecké fakulty měli každý svůj zvláštní pokoj a zaopatření. Nastala doba vážného studia, zároveň se však též dostavily zvýšené starosti existenční. Adjunkti byli nuceni si ke svému hubenému platu přivydělávat; Karel zvláště též proto, že jsme měli na starost nejen

sebe, ale i matku, sourozence, chalupu a já byl tehdy již ženatý. Požehnání všechna ta snaha ovšem nepřinesla, nevychovala k samostatnosti – nebo lépe: vedla k samostatnosti nežádoucí. Z uvedeného důvodu přivydělával si Karel - jako ostatně druhý adjunkt – exhortami a vyučováním na školách měšťanských obecných. Exhorty konal od 2. října 1906 do 15. září 1909 též na vyšší reálce v Karlíně; v roce 1907 od března vyučoval vedle toho šest hodin týdně na 1. měšťanské a dvě hodiny týdně na obecné škole na Kr. Vinohradech v zastoupení nemocného katechety Vojtěcha Fahrnicka. V roce 1907-8 byl Karel výpomocným učitelem katolického náboženství se čtyřmi hodinami na reálce v Karlíně za odměnu 320 K. ročně, z nichž obdržel poměrnou částku.

V roce 1908 byl zvolen Karel adjunktem na další dva roky, tj. do září 1910. Za této druhé adjunktury, od 1. července 1909, zvýšilo vídeňské ministerstvo kultu a vyučování adjunkta adjunktů bohoslovecké fakulty na 1000 K. ročně. (Intervenoval tehdy poslanec Ant. Stojan, tehdy farář v Dražovicích.)

Ve školním roce 1909-10 ustanoven byl bratr zároveň druhým exhortátorem při Akademickém gymnasiu, za odměnu ročních 315 K.

Nad Písmem

NEBESA OTEVŘENÁ I K NAŠÍ NADĚJI A POMOCI

Mk 1, 9-15

Právě v tomto čase, kdy jsme se přiblížili období, které se církev naučila prožívat jako období postní, období přípravy na vrcholící dílo Ježíšovy spásné cesty, nás církev tímto slovem evangelisty obrací ke svědectví evangelia, které líčí ty nejdůležitější kroky Ježíšova spásného díla, kdy se vlastně o celém díle spásy rozhodovalo. Zdánlivě právě Markovo svědectví jakoby o tomto postu, který je podle ostatních evangelistů údělem Ježíšovy zkoušky, nevědělo. Není zde alespoň výslovně zmiňován. Ale i toto Markovo slovo mluví o andělech obsluhujících Ježíše, pečujících o Ježíše. Užívá pro to slovo, které dobře známe a které naznačuje i zde péči o hladovějícího a žíznivého, slovo diakonein. Péči o Ježíše, jehož údělem je zřejmě i tato zkouška, v níž má být přezkoušena jeho odevzdanost slovu povolání a záměřům, které s ním Otec má.

Všimněme-li si Markova slova pozorně, je toto celé svědectví vyjádřeno ve třech po sobě jdoucích zprávičkách. Každá zde má své nepřehlédnutelné místo a má naznačit i logičnost pořadí těchto Ježíšových kroků, logičnost božského záměru a realizování jeho spásného díla. Je zde jistě naznačen i záměr Ježíše samého. Jak celou svou situaci a cestu, před níž stál, cítil a prožíval. Ale právě v kontextu se záměry jeho Otce, který si ho povolává ke službě, kterou chce skrze něho uskutečnit. Je to vlastně, jako většina Božích cest, jak je známe nejen z biblického svědectví ale i svého vlastního života, cesta dost podivná. Cele se nedovíme, proč právě "v těchto dnech" přichází Ježíš právě sem do těchto míst. Někteří z vykladačů naznačují

Ježíšovu blízkost k hnutí Jana Křtitele. Ano, jistě mu bylo blízké, protože v něm poznával hlas svého Otce. Proto se k němu přihlašuje i tím, že sám sestupuje do řeky Jordánu s těmi, kteří to cítí jako naději odpuštění svých hříchů. On však spíše jako ten, který cítí solidaritu s bídou a hříchem těch, kteří sem v naději Boží pomoci přicházejí. Sestupuje jako jeden z nich, ale už zde se viditelně ukazuje rozdílnost postavení i Božího záměru. Jako jediný slyší Boží hlas, který dává zřetelně poznat Boží záměr právě s ním. Je tím, koho si Bůh jako nikoho jiného určuje ke svému dílu, v němž chce mnohé ze svých spásných záměrů uskutečnit. Není většího uznání, větší proklamace Božího synovství. Bůh nechce již mlčet ke světu a jeho údělu. Dává mu naději, po níž jeden z jeho proroků tak bolestně volá: „Kéž bys protrhl nebesa a sestoupil dolů...“ (Iz 63,10). Sestup Boží lásky je naznačován jako tichý, podobný tichému letu holubice.

Svědectví pokračuje druhou významnou, s tím související výpovědí: Duch ho vyvedl (F. Žilka: vypudil) na poušť, aby byl vytlačen do veliké zkoušky. Jako mnozí, skrze které chtěl Hospodin konat své veliké věci spásy. Oč větší je zkouška Syna Božího tváří v tvář dílu, které má Boží moci vykonat. Ta poušť, na níž je vypuzen, není turistickou atrakcí. Boží lid ji ve své čtyřicetileté pouti poznal velice bolestně. Patří k ní samota, ale také moc všelijakých falešných slibů, které přicházejí a chtějí Boží dílo zhatit. Které se objevují vždy s tím jediným cílem a smyslem: Zabránit uskutečnění Božího díla, vynést definitivní soud nad člověkem. Ale tyto stručné verše chtějí dosvědčit i to rozhodující poznání,

V tomtéž roce 1909, 4. prosince, promován byl na doktora bohosloví. Při promoci fungovali jako rektor univerzity profesor klasické filologie dr. Josef Král, zástupce kancléře bohoslovecké fakulty kardinála-arcibiskupa Lva Skrbenského, dr. Josef Tumpach, děkan bohoslovecké fakulty, profesor mravouky dr. Antonín Vřešťal a promotorem byl přísný profesor dogmatiky dr. Josef Pachta. Za disertaci doktorskou odvedl Karel, jak uvedeno na doktorském diplomu, pojednání: De divinatione et magia in s. Scriptura. Nalezl jsem náhodou koncept poděkování, jež Karel přednesl o své promoci. Děkuje, jak je obvyklé, rodičům, pak zvláště strýčkovi a měl připraveno poděkování i pro děkana Čermáka, „jenž vlastně dal podnět k tomu, že já jako vesnický chlapec dán na studii“ - tak píše v konceptě. Tento odstavec je však škrtnut, poněvadž děkan na promoci se nedostavil; bylo to v zimě a z Vysokého. Po promoci byl rodinný oběd u strýčka na Vyšehradě; necelé tři měsíce nato se dobrý strýček rozžehnal se světem (28. 2. 1910).

Zemřel při zánětu plic, osmý den, co nemoc propukla, přechodiv předtím o Vánocích chřipku.

JUDr. Josef Farský
(pokračování příště)

kteř má být tímto svědectvím člověku dáno. Bůh v Kristu osvědčil svou moc. Osvědčil ji nad svým Synem, v němž ji chce dát poznat i tobě. Ve všech chvílích, které mohou být i chvílemi tvých zkoušek, tvých beznadějí a tvých nejistot. A tou naší největší radostí a nadějí nepochybně je, že smíme i dnes číst tyto verše Markova svědectví nejen jako připomínku dávných událostí, ale i jako svou velikou naději. Ten Boží záměr, když nechá Ježíše z neznámého Nazaretu vejít do bídy naší Galileje, neztratil svou platnost, nadějnost a nepochybně chce i nás ujistit svým velkým ujištěním. Ten, který byl kdysi poslán do našeho světa, je stále zde a říká ve své lásce i tobě: zastav se, zamysli se nad sebou, změň se pod mojí mocí a uvěř evangelium. Mému evangelium života. Takovým časem nové naděje, otevřených nebes milosti, může být i pro nás čas, který prožíváme, či smíme z Boží milosti a v milosti Božího vedení prožívat. Pán nám dej, abychom ho takto dovedli přijmout.

Jaromír Tuček

Děkujeme ti za to,
Pane,
že jsi ve svém Synu
otevřel nebesa
své milosti a lásky
i nad námi.
Dej, at' i my
mocí tvého Ducha
smíme slyšet hlas
tvého poznání,
kdekoliv nás chceš
slovem svého evangelia
oslovit.

EKUMENICKÁ ÚČAST PŘI AKTU SVĚCENÍ KNĚŽSTVA

Jednou z významných cest, jak překonat odcizení, jež mezi některými názorovými skupinami v naší církvi existuje, a úsilí o jednotu v Duchu a v Pravdě, je veřejný zodpovědný rozhovor o otázkách, jež se nás skutečně niterně dotýkají. Rozhovor, debata či písemná diskuse mají smysl, když nasloucháme druhému, co míní říci, a zároveň říkáme svobodně - v ohleduplném a zdvořilém vyjádření - svůj odůvodněný názor. Snažím se k dialogickému - rozmluvovému - myšlení vést studenty. Kladu jim palčivá témata, aby se naučili vyjadřovat v rámci tradice, v níž rostou a jíž se snažím v nich rozvíjet, své vlastní postoje a názory. Například studentům HITSu, kde jsme v rámci svých farářských povinností učil, jsem položil v závěrečných písemkách otázky (z nichž si jednu zvolili) "v čem vidím své vlastní poslání jako pastoračního asistenta" nebo "co pokládám za největší obdarování (charisma) své církve" a "v čem záleží největší bolest naší církve". Odpovědi byly nanejvýš zajímavé a zralé - byť někdy formálně nevybroušené - a daly nahlédnout, jaký duchovní potenciál má naše církve ve svých pracovnících. Podobně i studenti mé mateřské fakulty dostali otázky na osobní víru v Ježíše Krista, na cestu našeho bohosloví i teologie prostého života odpovídalo na sto studentů z prvního ročníku, na padesát studentů z přednášek dogmatiky a další z výběrových přednášek. Radost vzbudili zejména posluchači kombinovaného (dálkového studia), kde se osobní postoj (ně-

kteří působí v duchovní správě) snoubí s výrazovou kultivovaností. Nejinak i na Pedagogické fakultě v Hradci Králové, kde přednáším filosofii a etiku. Před časem jsem uvedl v Českém zápase, že po zkušenostech s kolokviem "vy se tážete, já odpovídám" pokusím se zodpovědět v Českém zápase na teologické otázky. Kladou je členové našich shromáždění, laici, jsou to otázky ve víře hluboké a bohoslovesky kvalifikované. Potvrzují, že naše církve má daleko velký duchovní potenciál, záležející především ve vrostlosti členů našich sborů do zbožnosti a víry naší církve, kterou jsme přijali od otců a v níž jsme povinni osobně, avšak s úctou vůči předchozí generaci pokračovat. Oddanost Kristu, jehož přítomnost tito věřící každou neděli ve večeri Páně ve své obci slaví, víra v Boha Otce, jenž v Duchu svatém se sklání v konkrétním bohoslužebném společenství, a s tím související úcta k duchovnímu pokladu naší církve, jsou základní - Bohem darovanou a obnovovanou - hodnotou, na níž lze stavět duchovní obnovu církve. V rámci tohoto bytostného zdroje odpovídám na konkrétní otázky konkrétní členky naší církve. Podotýkám, že mezi moje učitele patřil profesor Oscar Cullmann, zvaný "otec ekumenismu", že jsem přednášel na asi třiceti univerzitách a akademiích různého konfesního řazení a jsem nositelem uznání církevních i akademických představitelů od Západu na Východ - to jako informaci o svém ekumenickém myšlení a působení.

Vážená sestro,

děkuji Vám za dotaz, zda při udělování svátosti kněžství v CČSH mohou být spolusvětiteli duchovní jiných církví.

Odpověď, založená na odkazu Karla Farského, analogii jiných liturgických církví i na právním citění "zdravého selského rozumu" je jednoznačná: NIKOLI.

Udělení svátosti svěcení je konstitutivní, tj. zakládající akt, týkající se konkrétní služby v CČSH a nikoli aktem ekumenické spolupráce. Je-li spolupráce hluboká a především funkční, mohou tito duchovní jiných církví PO ukončení aktu skládání rukou (což se klasicky nazývá "materie svátosti") a sloves, „osvěcuj a posiluj tě, bratře kněže, Bůh Duchem svým svatým“ (nazývá se "formou svátosti") nově již vysvěcenému knězi udělit požehnání. To může mít různou liturgickou formu, jak je "v kraji zvykem". (Přirozeně totéž platí pro svěcení ženy.)

Duch realistického ekumenismu se projevuje úctou vůči duchovním darům sesterské církve, tj. její bohoslužbě a svátostem, její nauce i zřízení a snahou použít se z těchto darů pro rozhojnění víry vlastního církevního obecnství, v němž nás Bůh povolal k víře.

Ekumenismus je duchem úcty nebo dokonce lásky a z nich plynoucí praktické účinné spolupráce, kdy druhého respektují, právě tak jako stojím na svém vlastním dějinném i osobním stanovisku.

To se projevuje jiným způsobem než vstupem do aktu svátosti, kdy církve zřizuje kněze pro svoji konkrétní službu Ježíši Kristu, např.

uznáním křtu, jenž je přivtělením do Církve Boží, nebo spoluúčastí při přijímání večere Páně (tedy v Liturgii Karla Farského při "komuniu") v rámci ekumenického shromáždění nebo v objektivně důvodném případě nutnosti (nemožnost účastnit se bohoslužby vlastní církve, při cestě do zahraničí, při společných seminářích apod.).

Cesta ekumenismu nezáleží v neorganickém promíchání a libovolném skládání prvků různých tradic, nýbrž ve věcném a sebekritickém povzbuzení k nám vlastního hledání jednoty v hloubce víry: čím důsažněji jsme ve svém osobním i církevním životě a myšlení blíže jednotě s Kristem, tím blíže jsme si v ekumenickém společenství.

Tak si to přeje výslovně Pán Ježíš: „aby ta láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich i já v nich“ (Jan 17,29). Posílám Vám i Vaší obci, vážená a milá sestro, pozdravy a zůstávám bratrsky

Zdeněk Kučera

"VÝHRADA VO SVEDOMÍ"

Dokončené ze str. 1
dostať oneskorené ošetrenie preto, že lekár majúci službu má výhradu vo svojom svedomí. Nie je vlastne "výhrada svedomia" cestou späť? Predstavme si teoreticky, že na Slovensku vznikne spoločenstvo, ktoré svoje nároky vyplývajúce z náboženstva oprie o spôsoby "tretieho" sveta, tieto nároky budú fundamentálne ale opreté o slobodu vlastného svedomia. Každý človek bez výnimky si predsa môže dohodnúť podmienky pri vstupe do pracovného pomeru. Už tam si môžu obe strany vymedziť svoje povinnosti a nároky, ale dokonca môže povedať: „nie, tu pracovať nebudem“.

Kto pri všetkých týchto jednaniach, veľakrát hysterických, zastupuje toho, koho sa to týka - pacienta? Ten tu mlčí, pretože je dav.

Jan Hradil

Poslední šance

Do 10. března 2006 se máte ještě možnost zúčastnit dětské celorepublikové výtvarné soutěže Žijeme všichni na jedné zemi. Soutěž byla vyhlášena při příležitosti 40. výročí vyhlášení Mezinárodního dne za odstranění rasové diskriminace (vyhlásilo OSN).

Zúčastnit se mohou děti a mládež z celé ČR a SR ve třech kategoriích:

I. Kategorie: děti do 7 let

II. Kategorie: děti do 14 let

III. Kategorie: mládež do 18 let

Podmínky soutěže: uvedení jména, věku a místa bydliště autora/ů, případně adresy školy, ZUŠ, pokud tam byla práce vyhotovena, a souhlas/nesouhlas s dalším vystavováním prací.

Záštitu nad soutěží převzali pražský biskup Mgr. Karel Bican a náměstek primátora Mgr. Rudolf Blažek, kteří vyhlásí vítěze 20. března při besedě se zástupci etnických a národnostních menšin - Hovory s vůni: Žijeme všichni na jedné zemi, která se koná v malém sále Městské knihovny v Praze na Mariánském nám. od 19 h.

Práce zasílejte do 10. března na adresu:

Odbor pro vnější vztahy
ÚÚR CČSH
Wuchterlova 5/523
166 26 Praha 6 - Dejvice

Pro vítěze jsou připravené ceny!!!

Trocha humoru

CO JSEM SE DOZVĚDĚL OD NAŠEHO PŘEDSEDY RADY STARŠÍCH V BRATISLAVĚ
Bratr doktor je od narození příslušníkem Církve československé husitské a je to laskavý moudrý člověk, který mě však jednou přivedl na pokraj smíchu. Více než před 35 lety pojal za choť vzdělanou inženýrku památkářku, která je dnes příslušnicí naší církve, avšak před lety byla členkou římskokatolické církve. A protože chtěli svatbu v kostele, a to v římskokatolickém kostele, nastal problém, zda husita kostel nejenom neznesvětil, ale jestli je vůbec hoděn takovéto svátosti. A tak existuje zápis, který praví:
„Doporučujem sobáš s príslušníkom cirkvi československej nakoľko je to nevesty posledná možnosť.“

Jan Hradil

VARHANICKÝ KURZ LETOS POTŘINÁCTÉ

Od r. 1994 se setkávají o letních prázdninách varhaníci a zpěváci naší církve. Sejdou se i letos, aby nabyli nových zkušeností, duchovně rostli, zpěvem a hrou chválili Pána, rozšiřovali si repertoár,

naučili se novým písním a radovali se ze setkání, kde se stírají generační rozdíly a kde je v tomto společenství všem dobře. Věřím, že třináctý běh bude stejně požehnaný jako ty předchozí.

Protože jsme čtyřikrát po sobě pobývali v Náchodě, který jinak má výborné podmínky pro setkávání, rozhodli jsme se udělat malou změnu spolu s návratem do míst, kde jsme pořádali kurzy již v letech 1998 a 1999. Tím místem bude tedy opět Vrchlabí, a to ve dnech 11. - 19. srpna 2006. Díky pomoci sestry Boženy Kučerové - za což jí moc děkuji - je již zajištěno ubytování a v jeho blízkosti i stravování. Kurz se koná jako 4. diecézní pod patronací bratra biskupa Štěpána Kláska, je ale otevřen zájemcům ze všech diecézí naší církve.

I ve Vrchlabí budeme mít možnost hrát na tři nástroje - v naší krásné

zámecké kapli, v děkanském kostele sv. Vavřince a konečně v nádherném klášterním kostele, který je dnes součástí Krkonošského muzea. Sraz účastníků bude v pátek 11. srpna do 17 h.

V sobotu 12. srpna je plánován celodenní poznávací zájezd za přírodními a historickými zajímavostmi okolí včetně historických varhan.

V neděli oslavíme den Páně s vrchlabskou náboženskou obcí a pak budeme pilně hrát, nacvičovat zpěv, naslouchat přednáškám, scházet se k ranním a večerním pobožnostem, které jako v předchozích letech povede - jak věřím - bratr emeritní patriarchy Josef Špak a při nichž se jednotliví účastníci budou střídat u varhan. Připomínám, že setkání umožňuje nejen výměnu zkušeností, ale je i burzou notových materiálů i nápadů. V programu počítáme též i s výlety do okolí.

Vyvrcholením našeho sejití pak bude tradiční koncert účastníků kurzu varhaníků, který se uskuteční ve spolupráci s místním kulturním zařízením "Střelnice" v pátek 18. srpna v 18 h v klášterním kostele. Sobotní songová bohoslužba a společný oběd ukončí další běh našeho kurzu.

Kurzovné činí 2 500 Kč, platí se na místě po příjezdu.

Závazné přihlášky zasílejte do 15. června na adresu Farního úřadu CČSH v Náchodě. Maximální počet účastníků je 24.

Varhaníky a zpěváky srdečně tímto zve a těší se na všechny

Zdeněk Kovalčík,
farář v Náchodě a vedoucí kurzu

Neznámé slovo

Nedávno mi můj mobilní operátor nabídl službu. Já jsem ji přijal a poděkoval jsem za ni. Použil jsem slovo Děkuji nabízené ve složce Začít odpověď. Vzápětí mi přišla nová SMS zpráva, cituji doslova: "Neznámé klíčové slovo - DĚKUJI. Zkontrolujte prosím, zda zadáváte SMS ve správném formátu." Nevyznám se v technických možnostech či pravidlech při posílání SMS zpráv. Jen mne tak napadlo: jak daleko to už postmoderní lidstvo ve své digitalizaci dotáhlo, když prosté slůvko DEKUJI je neznámým slovem klíčovým. A vzpomněl jsem si: když jsem byl malý a "zapomněl" jsem o něco poprosit či za něco poděkovat, moje maminka mi říkávala: "prosím" a "děkuji" jsou dvě kouzelná slůvka, která jsou klíčem k druhému a otevírají všechny brány. Svému operátorovi bych ale stejně rád poděkoval; služba, kterou mi nabídl, je opravdu výhodná.

František Rauscher

TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK...

Dokončení ze str. 1
špičkové katolické teologii je ovšem pojetí zjevení jiné, než ve školském bohosloví Masarykovy doby a to se týká i chápání církevního poslání. Přenášet mechanicky Masarykova stanoviska do současnosti by bylo falešné, právě tak jako opakovat Spisarovy výhrady vůči Masarykovi bez výkladu jejich teologického úmyslu. Alois Spisar byl Masarykovou osobností a myšlením hluboce zasažen, což je plasticky patrné v soudu, že jej pokládá za "Jana Křtitele církve československé". Mínil tím především Masarykův rozbor duchovní situace, jenž Masaryk provedl v souboru studií, uveřejněných v Naší době v letech 1896 až 1898. (Jejich první knižní vydání vyšlo až v r. 1934 pod názvem Moderní člověk a náboženství a výrazně ovlivnilo českou náboženskou filosofii své doby.) O tento rozbor se Spisar opíral ve svých fundamentálně - teologických východiscích, jež objasnil v inaugurační přednášce "Moderní subjektivismus a úkoly teologie" z r. 1932. Subjektivismus, který Masaryk označil za kritický bod moderního lidstva, formovaného euroamerickou kulturou, ve vztahu ke světu, k sobě a

k náboženství, Spisar mínil překonat - ve šlépějích novothomismu - postulováním "zákona přičinnosti naprosto všeobecně" (str. 42 otisku přednášky) „jen tehdy nebude Bůh čímsi zbytečným, ba bude tím nejpotřebnějším, čeho je třeba k vysvětlení a zdokonalení všeho“ (str. 18 tamtéž). Ze stejného Masarykova rozboru vycházel i o 16 let později ve svém habilitačním spise "Vztah já-Ty a křesťanství" Zdeněk Trtík, i když jeho filosoficko-teologická východiska i závěry byly jiné než Spisarovy. Kritika Spisarovy teologické pozice stojí v pozadí Trtíkova soudu, že „do krize subjektivismu vrhla moderního člověka nikoli ztráta Boha jako objektu, nýbrž ztráta Boha jako věčného subjektu, tj. věčného Ty každého já. Tajemství objektivit a zdravé racionality lidského ducha...leží v interpersonálním vztahu a obecnství osobností jako subjektů“ (str. 16 spisu). Masarykovo jasnozřivé rozboru duchovní situace strhly i představitele třetí teologické generace Zdeňka Kučera. Ten v monografii "Pravda a iluze moderní teologie" (Praha 1986) musel sice na zásah tiskového dozoru z textu odvolávky na Masaryka vy-

pustit, avšak zdařilo se ponechat je v poznámkách. Pro mne byly - a jsou - důležité postřehy, obsažené v Masarykově politickém testamentu "Světová revoluce", kde je život po pádu metafyzického obrazu světa, jenž shořel v plamenech I. světové války charakterizován jako "rozpolcenost, jednotnost společnosti a obecná duchovní anarchie" (str. 429 vyd. z r. 1938, citováno v pozn. 2 na str. 170 Pravdy a iluze). Objev teologického významu osobního vztahu, který vnesl do českého bohosloví Zdeněk Trtík, jsem usiloval rozšířit o úvahy o důsledcích víry pro pochopení světa, vycházející z Martina Bubera (Begegnungen, str. 37, cit. na str. 140 mého spisu) „víra je prostě celkem, jedno-duše prožívaným celkem ve dvou“. Stalo se zřejmým, že „logika víry zahrnuje ontologickou otázku, i když na jejím rozvinutí není závislá...Toto rozvinutí záleží v důsledném trojčinném promyšlení“ (str. 136 a 140 spisu). V současném bohosloveckém obzoru, který lze zkratkou charakterizovat jako "odkrývání pravdy jako nového bytí", stává se inspirativním Masarykovo stanovisko, "jak pojmám teologii v životě jednotlivce, národa a člověčenstva a jak život jednotlivce spojuje s životem celku". (Světová revoluce, str. 393) Masaryk je nedefinoval abstraktně filosofickou poučkou, nýbrž charakterizoval symbolicky citátem z Shakespeara: „Naše nerozváženost nám časem velmi dobře poslouží, kde umdlévají naše záměry; a to by mělo poučiti nás, že božství naše cíle utváří, ať na hrubo je tesáme, jak chceme“ (Hamlet, 5. akt. 2. scéna). Od chvíle, kdy se člověk z přírody zdvihl do stavu společnosti a kultury v prchavém proudu dějin mizí "věčné" říše a odcházejí panovníci "z Boží milosti" - všechny "jistoty" moci a síly se hroubí v propadlišti času a stávají se nicotnými. Trvá však - až do konce dějin při příchodu posledního soudu - proud dějin v čase, přichází z nepředmetné, věčné přítomnosti Boží. Bůh obdává čas, drží pohromadě minulé a budoucí v nerozdělené jednotě (Trojiční teologie, str. 149), a proto prozřetelnost Boží podrží pravdu, jež se jeví jako dočasné propůjčení posláním, které národy a lidé mají, (str. 387 Světové revoluce) a co je falešné, padne. Masarykovo stanovisko je i dnes inspirativní pro přesvědčivé postižení nejen ontologie bytí, ale i bytí v čase - kdy skutečně jsme a žijeme, kdo jsme a kdo budeme. To jsou otázky, o kterých uvažuje přemýšlivý člověk současnosti a na něž se pokouší odpovědět současná teologie.

KALENDARIUM – BŘEZEN

- 1. 3. 1971** - Zemřel **Jan Amos Tabach** (* 15. 5. 1891), biskup východočeský.
7. 3. 1811 - Zemřel v Ompitálu (dnes Dolány) **Juraj Fándly** (* 21. 10. 1750 v Časté) - slovenský římskokatolický kněz, spisovatel a národní buditel, který byl nejpokrokovější a neaktivnější osobností i neplodnějším spisovatelem bernolákovské obrozenecké generace. Mj. se zasazoval o zavedení slovenštiny jako vyučovacího jazyka.
7. 3. 1816 - Zemřel v Praze **Karel Ignác Thám** (* 4. 11. 1763 v Praze) - obrozenecký spisovatel. Velké zásluhy si získal svými slovníky (například *Nejnovější úplný česko-německý slovník, aneb příhodný výběr slov k mluvení po česku*). Zemřel na tuberkulózu v nemocnici u Milosrdných bratří.
7. - 15. 3. 1926 - V Praze a na Kladně proběhly demonstrace proti agrárním klům a proti kongruce (zvýšení platů duchovenstva).
8. 3. 1731 - Zemřel v Praze Ferdinand **Maxmilián Brokof** (* 12. 9. 1688 v Červeném Hrádku u Chomutova) - sochař a řezbář (např. *socha sv. Barbory na Karlově mostě, monumentální sousoší na Hradčanském náměstí* a další).
9. 3. 1941 - Zemřel v berlínské věznici **Přemysl Šámal** (* 4. 10. 1867 v Praze) - český a poté československý politik, účastník protirakouského a protinacistického odboje, mj. zakladatel známé Maffie.
11. 3. 1061 - Vratislav nechal vysvětit na jáhna svého nejmladšího bratra Jaromíra (ten odmítal stát se duchovním a dokonce uprchl na nějaký čas do Polska). Mezi oběma bratry - českým knížetem a budoucím pražským biskupem - se vytvářel nenávistný vztah.
11. 3. 1611 - Poslední jednotky Pasovských tajně opustily Prahu; další měsíce (do července t. r.) však ještě loupily a devastovaly střední a jižní Čechy (Příbramsko, Tábořsko, Třeboňsko) s odůvodněním, že nedostaly slíbený žold.
11. 3. 1906 - Na sjezdu důvěrníků revidovala staročeská strana svůj program převážně v hospodářských a sociálních pasážích. Zvláštní místo zaujímal velkorosý hospodářský program národohospodáře A. Bráfa, v němž prosazoval své pojetí "dovršení národního obrození" - od "rovnocennosti k rovnocennosti".
12. 3. 1846 - Vydáno bylo nařízení, jež opakovalo a zostřovalo zdravotní předpisy o noclehárnách dětí v továrnách (z 20. listopadu 1786).
12. 3. 1871 - Narodil se v Kuklenách (u Hradce Králové) **František Tomášek** (+ 4. 10. 1938 v Praze) - český a poté československý sociálně demokratický politik a publicista, účastník protirakouského odboje, který patřil vedle Šmerala k nejvdělanějším sociálnědemokratickým předákům. Povoláním byl historik a mezi jeho učitele patřil jak Jaroslav Goll, tak T. G. Masaryk. Od mládí se také angažoval ve studentském pokrokovém hnutí (Omladina) a byl činný jako publicista: zpravodaj Práva lidu (1897-05) ve Vídni a šéfredaktor zdejších Dělnických listů (1905-18). Velké zásluhy měl v té době na kulturním povznesení českého dělnictva, ale i menšinového školství ve Vídni. Zároveň byl v letech 1907-18 za sociální demokracii poslancem v říšské radě. Za 1. světové války spolupracoval s Maffií a ve své straně patřil ke křídlu F. Soukupa a G. Habrmana, které - oproti Šmeralovi - prosazovalo československou orientaci. Od července 1918 byl ústředním tajemníkem sociální demokracie, v září 1918 členem Socialistické rady a od října 1918 pak poslancem Revolučního Národního shromáždění; v parlamentě byl poslancem až do roku 1935 (1920-25 předseda poslanecké sněmovny) a poté až do své smrti senátorem. V Československu stál v letech 1923-38 nejen v čele Dělnické akademie, ale byl aktivní i v řadě dalších kulturních institucí, jež měly rozšířit obzory českých dělníků, kteří svým rozhledem, vzděláním i umem patřili nesporně na evropskou špičku.
12. 3. 1901 - Narodil se ve Smidarech **Alois Neuman** (+ 27. 7. 1977 v Praze) - právník a československý národně socialistický politik. Za první republiky byl vysokým funkcionářem v systému nemocenského pojištění, o kterém napsal několik instruktivních právních příruček.

(red)

ZPRÁVY

Pozvání na seminář

XXIII. seminář historické společnosti VERITAS, pořádaný pro učitele i širší okruh zájemců bude tentokrát věnován české reformaci morální. Přednášku s názvem "Bible o morálce a o svobodě" přednese emeritní českobratrský farář Mgr. Dalibor Molnár.

Seminář se koná v sobotu 18. března v 10 h v Pardubicích v sálku na faře Českobratrské církve evangelické ve Sladkovského ulici č. 638. Všichni jste srdečně zváni.

K ulici Sladkovského jedou od nábřeží trolejbusy č. 2 a 13 do stanice Třída Míru (třetí zastávka). Fara je o několik domů dále za kostelem.

Výbor společnosti VERITAS

Zpráva sociálního odboru

Nedílnou součástí činnosti sociálního odboru ÚÚR ČČSH je navazování kontaktů s nevládními neziskovými organizacemi a spolupráce s nimi. V rámci této spolupráce bych vám ráda představila ekumenickou nevládní neziskovou organizaci pro dobrovolníky Servitus, ve které má naše církve svého zástupce.

SERVITUS, NEZISKOVÁ, EKUMENICKÁ ORGANIZACE PRO DOBROVOLNÍKY vytvořená za účelem rozvoje dlouhodobé dobrovolné služby, připravuje a umísťuje české dobrovolníky v zahraničních projektech a zahraniční dobrovolníky v ČR. Většina dobrovolníků je ve věku mezi 18. a 26. rokem a jsou umísťováni do projektů křesťanských církví, židovských komunit či s nimi spřízněných organizací. Dobrovolník získává nové kulturní, pracovní a ekumenické poznatky,

prostor pro vlastní rozhodování, širší sociální a politické vědomí. V průběhu roku dobrovolník není osamocen, má tzv. tutora a jsou pro něj přichystány minimálně tři semináře.

Partnery Servitu jsou Aktion Sühnezeichen Friedensdienste (ASF), evropské i severoamerické organizace sdružené do Ecumenical Diaconical Year Network (EDYN). To zaručuje pestrost hostitelských projektů od sociálních po politicko-historické. Podmínkou nástupu je minimální věk 18 let a komunikační znalost cizího jazyka dle krajiny směřování. SERVITUS také vyhledává zařízení, která by chtěla a byla schopna uplatnit dobrovolníka.

Případné dotazy pište na:

Renata Chytilová,
sociální odbor ÚÚR ČČSH,
Wucherlova 5,
166 26, Praha 6 Dejvice,
e-mail: socialni@ccsh.cz,
tel.: 220 398 112

Pomozte Domu Agapé

V ČZ jsme už psali o aktivitách občanského sdružení Dům Agapé ve prospěch bezdomovců. Rekonstrukce azylového domu v Praze 10 - Ruská 116 zdárně pokračuje, dokonce se rýsuje i práce do dílny pro naše klienty. Navíc zde již našlo svůj domov, zázemí a práci 7 lidí bez přístřeší a další se již hlásí. Jenže je tu problém. Než se rozjede dílna a dům bude, co se financování týče, soběstačný, to bude tak dva - tři měsíce trvat. Majitel domu však chce nájemné už teď. Pokud by se nepodařilo včas zaplatit, veškerá investovaná práce, energie i peníze by byly zbytečné. Číslo sbírkového konta je: 199198156/0300.

(eh)

Zdeněk Kučera

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

SPOR O SOBOTU

Dnešní tajenku získáte, když nahradíte čísla písmeny podle uvedeného klíče.

14 11 2 11 15 1 7 4 16 3 6 10 5 10 1 12 13 11 3 9 11
17 5 8 1 1 10 4
3 9 11 17 5 8 12 13 11 14 11 2 11 15 16

1 = A	7 = J	13 = R
2 = B	8 = K	14 = S
3 = Č	9 = L	15 = T
4 = E	10 = N	16 = U
5 = Ě	11 = O	17 = V
6 = I	12 = P	

Jana Krajčírková

(Řešení z minulého čísla: NÁSLEDUJME)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Vedoucí redaktor: Ing. Pavel Pánek, redakce: Dr. Helena Bastlová, Mgr. Jana Krajčírková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz